

Hồi thứ bốn mươi chín

Bốn công công chết vì tham bạc

Bỗng nghe có tiếng người hô:

- Thánh thượng xuống chỉ triệu Tiểu Quế Tử lập tức ứng hậu.

Vì Tiểu Bảo cả mừng nghĩ bụng:

- Đêm nay ta đang lo không tìm được cơ hội bái kiến Hoàng thượng để tâu trình về vụ lộn xộn này. Ngờ đâu Hoàng thượng lại xuống triệu tuyên chỉ thì còn gì hay bằng? Xác chết Thuy Đống đành bỏ lại vậy, không đem ra được.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, miệng lên tiếng đáp:

- Xin chờ nô tài mặc áo rồi lập tức ra ngay.

Gã nhẹ nhàng đẩy xác chết Thuy Đống vào gầm giường rồi giơ tay ra hiệu cho tiểu Quận chúa và Phương Di dừng nhúc nhích và đứng lên tiếng.

Vì Tiểu Bảo toan bước ra khỏi cửa, chợt động tâm tự nhủ:

- Con điếm họ Phương này không thể tin cậy được. Biết đâu thị chẳng lấy cắp đồ của mình?

Gã liền cầm hai cuốn võ công đồ phổ và những tập kim phiếu, ngân phiếu dút vào bọc rồi mới tắt đèn bước ra khỏi phòng.

Ngoài cửa phòng đã có bốn tên thái giám đứng đó, nhưng toàn là lạ mặt chưa từng quen biết.

Tên thái giám đi đầu cười nói:

- Quế công công! Nửa đêm mà Hoàng thượng còn có lệnh triệu công công đủ tỏ ra lượng thánh bao la, đối với công công không phải tâm thường.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Có thích khách lên vào cung, tại hạ đương mong được bái kiến Hoàng thượng để vấn an long thể, nhưng chưa thấy tuyên triệu, đêm khuya không dám thiện tiện vào kiến giá.

Viên thái giám kia nói:

- Quế công công tận trung như vậy, trách nào Hoàng thượng chẳng thương yêu.

Hắn nói rồi xoay mình cất bước đi trước dẫn đường.

Vì Tiểu Bảo ngấm ngấm buồn bực tự hỏi:

- Ta làm tổng quản thái giám ở Thượng Thiện giám, chức vị còn cao hơn thằng cha này nhiều mà sao hắn lại được đi trước ta? Hắn đã nhiều tuổi thế này thì chẳng phải là hắn không hiểu phép tắc ở trong cung.

Gã nghĩ vậy liền hỏi:

- Quý tính công công là gì? Trước nay tại hạ ít khi được gặp.

Tên thái giám kia cười đáp:

- Quế công công là đại nhân đường bộ ở trong cung, bọn tại hạ chức phận nhỏ mọn, dĩ nhiên công công không nhận ra được.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Công công đã được Hoàng thượng phái tới kêu tại hạ thì khi nào còn là hạng tiểu giám tầm thường?

Hai người còn đang nói chuyện, bỗng thấy thái giám kia rẽ về hướng đông, mà tấm cung của Hoàng đế lại ở phía đông nam.

Vì Tiểu Bảo liền cười hỏi:

- Công công đi lầm đường rồi phải không?

Gã nghĩ bụng:

- Tên thái giám này quả là hồ đồ. Thậm chí nẻo đường đến tấm cung của Hoàng thượng hắn cũng đi trật.

Thái giám kia đáp:

- Không lầm đâu. Hiện giờ Hoàng thượng đang vấn an Thái hậu vì Ngài sợ mẫu hậu bị kinh động. Bây giờ chúng ta đến tấm cung của Thái hậu.

Vì Tiểu Bảo nghe nói phải đến cung Thái hậu thì giật mình kinh hãi liền dừng bước lại.

Ba tên thái giám đang đi sau gã, hai tên đột nhiên chia ra đứng hai bên vây gã vào giữa.

Vì Tiểu Bảo càng kinh hãi hơn, la thầm:

- Hồng bát! Hồng bát! Có phải Hoàng thượng kêu mình đâu. Hiển nhiên Thái hậu cho người đến bắt mình rồi.

Tuy gã không biết bốn tên này có hiểu võ công hay không nhưng lấy một chọi bốn nhất định gã không địch nổi. Vả lại làm náo loạn lên, bọn thị vệ nghe tiếng kéo đến thì chạy đâu cho thoát?

Vì Tiểu Bảo trống ngực đánh hơn trống làng, mà ngoài miệng cười hề hề hỏi:

- Đến tẩm cung của Thái hậu ư? Nếu vậy càng hay! Mỗi lần Thái hậu thấy mặt tại hạ thì chẳng cho tiền cũng cho kẹo bánh. Hoàng thái hậu đối đãi với bọn nô tài rất tử tế. Ngài thường bảo tại hạ còn trẻ nít, tham ăn, nên ngài ban thưởng rất nhiều.

Gã nói rồi theo dãy hành lang thông tới tẩm cung của Thái hậu.

Bốn tên thái giám kia thấy gã lơ mờ không biết liền trở về vị trí một tên đi trước và ba tên đi sau như trước.

Vì Tiểu Bảo lại nói:

- Lần trước tại hạ bái kiến Thái hậu thật là hên vận. Ngài thường cho năm ngàn lạng vàng, hai ngàn lạng bạc. Tại hạ khí lực nhỏ bé yếu đuối thì mang làm sao được hết? Thái hậu liền bảo: "Không mang được hết thì thùng thủng đem đi dần dần. Tiểu Quế Tử! Ta ban tiền bạc cho người thì người xài phí bằng cách nào?"

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tại hạ liền tâu: "Khải bẩm Thái hậu! Nô tài bản tính thích kết giao bằng hữu. Trong mình có vàng, có bạc thì trong bọn thái giám những ai thân mật với nô tài, nô tài cũng tặ cho họ để họ tiêu xài."

Vì Tiểu Bảo miệng nói ba hoa xích đế mà trong đầu óc vẫn xoay chuyển ý nghĩ tìm kế thoát thân.

Bốn tên thái giám kia nửa tin nửa ngờ. Một tên đi đằng sau bỗng cất tiếng hỏi:

- Sao Thái hậu lại ban thưởng nhiều như vậy?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Ha ha! Ông bạn không tin ư? Coi đây nè!

Gã rút trong bọc ra một tập lớn vừa kim phiếu, vừa ngân phiếu.

Những tám phiếu này có tám trăm lạng, có tám một ngàn lạng, lại có tám đến hai ngàn lạng.

Dưới ánh đèn lồng, bốn tên thái giám ngó thấy mà ngọt nhạt cơ hồ hơi thở không thông.

Vì Tiểu Bảo rút mấy tấm ngân phiếu vừa cười vừa nói:

- Hoàng thượng và Hoàng thái hậu thỉnh thoảng thưởng vàng bạc cho tại hạ luôn, một mình tại hạ tiêu xài thế nào cho hết được? Bây giờ tại hạ đưa ra bốn tấm ngân phiếu. Có tấm hai ngàn lạng, có tấm một ngàn lạng. Bốn vị huynh đệ thử xem khí vận mình hên hay xui bằng cách mỗi vị rút lấy một tấm.

Mấy tên thái giám không tin, bụng bảo dạ:

- Dù gã có hào phóng đến đâu cũng không thể đem hàng mấy ngàn lạng bạc cho người ta được.

Vì Tiểu Bảo nói;

- Trong mình có nhiều tiền bạc không chỗ tiêu xài lắm lúc cũng bức mình. Bây giờ tiểu đệ bái kiến Thái hậu cùng Hoàng thượng, không chừng các ngài lại thưởng bạc cho nữa.

Gã vừa nói vừa giơ cao mấy tấm ngân phiếu lên trước gió bay lất phất. Đồng thời gã liếc mắt nhận định hình thể chung quanh.

Một tên thái giám cười hỏi:

- Quế công công! Công công đem ngân phiếu cho bọn tiểu đệ thật sự hay công công muốn giỡn cợt?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Sao lại có chuyện giỡn cợt? Những anh em trong Thượng Thiện giám chẳng ai là không được tại hạ thưởng tiền không một ngàn thì cũng bảy tám trăm. Các vị hãy lại đây thử vận khí coi. Vị nào muốn rút trước?

Một tên thái giám cười hề hề nói:

- Để tiểu đệ rút trước.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Hãy khoan! Các vị hãy coi cho rõ đã!

Gã giơ bốn tấm ngân phiếu gần vào ánh đèn.

Bốn tên thái giám đều nhìn rõ. Quả nhiên là những tấm ngân phiếu một ngàn và hai ngàn lạng. Tên nào trông ngược cũng đánh thình thình.

Nên biết bọn thái giám đã không thể lấy vợ sinh con, lại không được đầu quân, làm quan. Cuộc đời của họ không có lạc thú như người thường, chỉ có tiền bạc là món sở thích nhất của bọn chúng.

Bọn thái giám phục vụ ở trong cung, nhưng chưa từng được thấy những tấm ngân phiếu hàng ngàn lạng.

Vì Tiểu Bảo lại giơ tay lên cho ngân phiếu nhảy múa trước gió. Gã cười nói:

- Nào! Vị đại ca này hãy rút trước đi!

Tên thái giám vươn tay ra rút nhưng ngón tay chưa đụng vào ngân phiếu, Vì Tiểu Bảo đã buông tay, bốn tấm ngân phiếu bị gió thổi bay lập lờ rồi rớt xuống bụi hoa.

Vì Tiểu Bảo la lên:

- Ô hay! Sao đại ca không nắm chặt? Bây giờ các vị mau mau tranh thủ đi! Ai cướp được tấm nào lấy tấm đó.

bốn tên thái giám vâng lệnh Thái hậu đến phòng Vì Tiểu Bảo. Bà chỉ dặn bọn chúng là Hoàng thượng triệu gã đến tẩm cung của bà, nếu gã kháng cự thì bắt gã đưa đến.

Nguyên Thái hậu đã sai Thuy Đống đi hạ sát Vì Tiểu Bảo. Thuy Đống võ công cao cường, lại là người tinh tế, Thái hậu chắc hẳn làm được ổn thoả. Nhưng bà lại nghĩ thầm:

- Gã Tiểu Quế Tử rất nhiều quỷ kế. Chính mình vung chưởng đánh gã còn bị gã ngấm ngấm dựng dao trủy thủ làm cho tay mình bị trọng thương. Mình còn mắc bẫy gã thì biết đâu Thuy Đống lại không bị gã lừa gạt? Nhưng gã đã ở trong cung thì bay lên trời cũng không thoát.

Bà nghĩ thế nên chỉ dặn bốn tên thái giám là đi triệu Tiểu Quế Tử chứ không lộ ra bản ý muốn giết gã.

Bốn tên thái giám chẳng bao giờ ngờ Vì Tiểu Bảo dám kháng cự chủ ý của Thái hậu. Vừa rồi chúng vây gã vào giữa chẳng qua là làm bộ tác oai tác phúc mà thôi. Bây giờ chúng nhìn thấy ngân phiếu theo gió bay đi khi nào bỏ qua được? Dĩ nhiên chúng xoay mình rượt theo.

Vì Tiểu Bảo vẫn la:

- Bắt lấy cho mau! Đừng để bay mất!

Đoạn gã lún thấp người xuống chuồn vào trong hang núi giả mà gã đã ngó thấy từ trước.

Trong Ngự hoa viên này đặt rất nhiều núi giả. Sơn động quanh co vòng vèo. Gã chuồn vào hang núi rồi thì trong lúc nhất thời chưa dễ gì kiếm thấy được.

Bốn tên thái giám đuổi theo ngân phiếu, kẻ trước người sau lượm lấy.

Trong bọn này, một người lượm được hai tấm và một người không lượm được tấm nào. Thế là hai người gây lộn.

Một tên nói:

- Ai đoạt được bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu. Ta lượm được hai tấm là về phần ta hết.

Tên kia cãi:

- Nói bậy! Mỗi người chỉ được một tấm. Vậy người phải chia cho ta một tấm. Ta chỉ đòi tấm một ngàn lạng cũng được rồi.

Tên này không chịu đáp:

- Người nói dễ nghe nhỉ? Một lạng ta còn không cho huống chi một ngàn lạng.

Tên thái giám không lượm được ngân phiếu túm lấy ngực tên này hỏi:

- Người có cho ta một tấm hay không? Nếu người không chịu thì ta đưa người lại xin Quế công công xử vụ này.

Hắn xoay mình ngó lại không thấy Vi Tiểu Bảo đâu nữa.

Bốn tên thái giám giật mình kinh hãi đồng thanh la hoảng.

Chúng chia nhau đi tìm các ngã. Nhưng một tên không lượm được ngân phiếu vẫn chưa chịu thôi, cứ túm chặt lấy áo người đồng bọn đã lượm được hai tấm và nằng nặc đòi chia cho một tấm.

Lúc này Vi Tiểu Bảo đã chuồn vào sơn động và đi xa đến mười mấy trượng rồi.

Gã còn nghe rõ tiếng hai tên thái giám gây lộn và trong bụng không khỏi cười thầm.

Gã tự nhủ:

- Ta ẩn quanh đây chờ đến lúc trời sáng rồi theo cửa ngách chuồn ra ngoài cung, nhất quyết không bao giờ quay trở lại nữa.

Bỗng nghe tiếng bước chân vang lên. Mấy người từ mé tây tiến gần lại.

Một người nói:

- Đêm nay trong cung xảy ra vụ thích khách lên vào náo loạn. E rằng sáng mai bọn mình tất bị trách phạt.

Vi Tiểu Bảo nghe nói biết chúng là bọn thị vệ trong cung.

Một người khác nói:

- Chỉ mong sao được Quế công công nói mấy câu che chở trước mặt Hoàng thượng thì đỡ quá.

Lại một người nữa nói:

- Quế công công tuy nhỏ tuổi nhưng khôn ngoan và rất tử tế, thật khó mà kiếm được người như y.

Vi Tiểu Bảo cả mừng từ trong hang núi giả chui ra khẽ nói:

- Này các anh em! Chớ có lên tiếng.

Hai tên thị vệ cầm đèn lồng đi trước nhận ra gã khẽ hô:

- Quế công công!

Vi Tiểu Bảo thấy bọn thị vệ này có đến 15, 16 tên và chính là toàn người vừa đến dưới cửa sổ lúc nãy. Gã đã nhớ tên họ chúng liền nói:

- Trương đại ca! Triệu đại ca! Bên kia có bốn tên thái giám cấu kết với bọn thích khách. Các vị mau bắt lấy chúng. Công này không nhỏ đâu.

Đoạn gã lại gọi thêm mấy tên nữa:

- Vương đại ca! Thạch đại ca! Trước hết hãy điểm vào á huyết bốn tên đó. Bằng không thì đám trọc quai hàm, đừng để chúng la lối om sòm làm kinh động đến thánh thượng.

Bọn thị vệ nghe nói là bốn tên thái giám thì không coi vào đâu. Chúng đánh tay ra hiệu, thổi tắt đèn đi cúi thấp người xuống bò dần lại.

Bốn tên thái giám thì hai tên ở trong sơn động kiếm Vi Tiểu Bảo, còn hai tên đang tranh chấp ngân phiếu, để hết tâm thần vào công việc của chúng.

Bọn thị vệ đứng thành thế bao vây rồi khẽ huýt một tiếng còi. Bốn mặt tám phương ủa ra. Ba bốn tên coi một thái giám giữ chặt lấy chúng đè xuống đất.

Bọn thị vệ này võ công tầm thường không biết điểm huyết. Chúng liền dùng cầm nã thủ pháp hay vung quyền đánh vào quai hàm bốn tên thái giám. Hàm dưới bốn tên này trật khớp, há hốc miệng ra mà chỉ kêu be be mấy tiếng chứ không thốt nên lời.

Vi Tiểu Bảo trở vào gian nhà gần đó nói:

- Các vị kéo chúng vào trong kia tra khảo.

Bọn thị vệ liền lôi bốn tên thái giám xềnh xệch kéo vào sương phòng.

Một tên thị vệ thắp đèn lồng giơ cao lên.

Vi Tiểu Bảo ngồi ở giữa nhà.

Bọn thị vệ kéo bốn tên thái giám đến trước mặt gã và bắt quỳ xuống.

Bốn tên này vâng lệnh Thái hậu đi bắt nhiều, dĩ nhiên chúng không chịu quỳ.

Bọn thị vệ quyền đấm, chân đá rồi ấn bốn tên thái giám quỳ xuống đất.

Vì Tiểu Bảo cất tiếng hỏi:

- Vừa rồi bốn người thập thò lén lút tranh nhau cái gì vậy? Các người bảo một ngàn lạng cũng của ta, hai ngàn lạng cũng của ta nghĩa làm sao? Các người còn nói những gì bạn hữu ở ngoài đến... chuyến này vận khí không may, bị bọn thị vệ chó má sát hại mất không phải là ít. Ta hãy hỏi các người: bạn hữu nào? Tại sao các người lại kêu anh em thị vệ là bọn thị vệ chó má?

Bọn thị vệ nghe nói nổi hung, vung cước đá vào lưng bốn tên thái giám huỳnh huych.

Bốn tên thái giám la thảm trong bụng:

- Oan uổng cho chúng ta!

Nhưng chúng không thốt nên lời được.

Vì Tiểu Bảo lại hỏi:

- Ta theo sau bốn người, thấy một tên nói: "Ta là người dẫn đường thì hai tấm ngân phiếu này họ cho ta hết, sao ta lại phải chia cho người?"

Gã vừa nói vừa trở vào tên thái giám lượm được hai tấm ngân phiếu.

Vì Tiểu Bảo lại trở vào tên thái giám không cướp được ngân phiếu hỏi:

- Có phải người đã trả lời tên kia: Đây là một đại sự mấy người làm chung nhau. Giết người đốt nhà là cùng một tội phạm. Sao người lại không chia cho ta? Không được! Nhất định người phải chia mới xong"...

Vì Tiểu Bảo ngừng lại một chút rồi hỏi tiếp:

- Các người chung nhau làm đại sự thì việc đó là việc gì? Tại sao lại nói đến tội giết người đốt nhà gì gì đó?

Mấy tên thị vệ nói ngay:

- Bọn chúng đã dẫn đường cho thích khách dĩ nhiên phạm vào đại tội giết người đốt nhà. Còn vụ chúng chia chác những gì thì chỉ việc xục tìm trong người chúng là ra ngay.

Bọn thị vệ lục soát liền thấy ngay trong mình bốn tên thái giám có bốn tấm ngân phiếu. Trong bốn tên này thì một tên có hai tấm, một tên không có. Còn hai tên nữa mỗi tên một tấm.

Bọn thị vệ thấy bốn tấm ngân phiếu này đều ghi một món tiền lớn, bất giác lớn tiếng la ó.

Nên biết lương tháng mỗi tên thái giám bất quá từ hai lạng đến bốn lạng bạc, mà đột nhiên trong mình chúng đều có khoản tiền lớn thì hiển nhiên tang chứng rành rành không còn giả dối vào đâu được.

Một tên thị vệ nói:

- Phải rồi! Bọn thích khách cho các người nhiều bạc thế này nên các người mới dẫn đường cho chúng, và kêu chúng là bạn hữu ở ngoài đến. Còn chúng ta các người kêu bằng bọn thị vệ chó má! Tổ bà nó! Láo thật!

Hắn vung cước đá một cái thật mạnh. Một tên thái giám lồi mắt ra, chết ngay lập tức.

Một tên thị vệ khác nói:

- Chúng ta chớ nên lỗ mãng. Cứ từ từ mà thăm vấn.

Tên này là một người lão thành, thận trọng. Hắn cúi xuống đưa tay ra nắm lại quai hàm một tên thái giám đặt vào khớp.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Các người làm công việc động trời này là nghe lời ai sai khiến? Các người thật là lớn mật! Hãy thú nhận mau đi để khỏi ăn đòn!

Tên thái giám kia la lên:

- Oan uổng! Thật là oan uổng cho bọn tại hạ! Đây là Thái hậu truyền bọn tại hạ...

Vì Tiểu Bảo không để hắn nói hết lời đã nhảy xổ đến trước mặt, đưa tay trái ra đè lấy miệng đối phương lớn tiếng quát:

- Không được nói càn!

Tay mặt gã vung quyền đánh xuống đỉnh đầu tên thái giám một đòn rất nặng, xuýt nữa hắn ngất đi.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Các vị đại ca! Hắn nói Thái hậu sai khiến. Vụ này... vụ này thật là đại họa đến nơi rồi.

Bọn thị vệ cả kinh thất sắc tự hỏi:

- Thái hậu truyền cho bọn này dẫn thích khách vào cung ư?

Chúng biết đức Hoàng thượng không phải là con ruột của Thái hậu, mà Thái hậu trước nay là người tinh tế, cả quyết chẳng lẽ đức Hoàng thượng có điều chi đặc tội với Thái hậu? Ai mà biết được... trong chốn cung vì cũng có chuyện âm mưu, những cuộc đấu trí cực kỳ khủng khiếp! Chúng còn lo nội vụ liên can đến mình. Tình thế nguy hiểm này nghĩ tới không rét mà run.

Vì Tiểu Bảo lại hỏi tên thái giám kia:

- Có thật Thái hậu phái các người làm việc này không? Đây là một vụ rất quan trọng, không thể ăn nói hồ đồ. Các người phải nói cho thật. Có đúng Thái hậu sai khiến các người không?

Tên thái giám kia không nói nên lời, chỉ gật đầu lia lịa.

Vì Tiểu Bảo lại hỏi:

- Máy tấm ngân phiếu này cũng của Thái hậu ban cho hay sao?

Ba tên thái giám đều lắc đầu.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Các người vâng lệnh thi hành chứ chẳng phải chủ ý của mình, có đúng thế không?

Ba tên thái giám lại gật đầu luôn mấy cái.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Các người muốn chết hay muốn sống?

Câu hỏi này khó mà trả lời bằng cái gật đầu hay lắc đầu. Trong ba tên thái giám thì một tên gật đầu, một tên lắc đầu, còn một tên lúc trước gật đầu rồi sau lại lắc đầu. Sau cùng hắn ngẫm nghĩ dường như cảm thấy lắc đầu là không phải, nên hắn lại gật đầu.

Vì Tiểu Bảo đặt lại câu hỏi:

- Các người muốn chết ư?

Ba tên thái giám lắc đầu.

Vì Tiểu Bảo lại hỏi:

- Vậy ra các người muốn sống hay sao?

Ba tên thái giám gật đầu rất mau lẹ.

Vì Tiểu Bảo dặt hai tên thị vệ đứng đầu ra ngoài căn nhà. Gã khẽ nói:

- Trương đại ca! Triệu đại ca! Vụ này thật nguy cho chúng ta!

Gã họ Trương tên là Trương Khang Niên, còn gã họ Triệu tên gọi Triệu Tề Hiền đều sợ hãi rụng rời. Chúng đồng thanh hỏi:

- Làm thế nào bây giờ?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Tiểu đệ không có chủ ý gì hết. Trương đại ca và Triệu đại ca thử tính xem phải làm sao cho ổn?

Trương Khang Niên nói:

- Nếu vụ này tiết lộ thì còn gây ra không biết bao nhiêu là chuyện! Tại hạ tưởng nếu dấu nhem được thì ta im đi là hơn.

Triệu Tề Hiền nói theo:

- Phải đấy! Chi bằng buông tha ba tên thái giám kia, cứ tảng lờ như không biết gì là xong.

Trương Khang Niên nói:

- Nhưng e rằng người không muốn giết cọp mà cọp lại muốn vồ người. Huống chi chúng ta đã giết chết một tên trong bọn họ.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Tha họ là phải lắm. Có điều đừng để họ đi bẩm rõ với Thái hậu. Nếu không thì Thái hậu nổi lôi đình cũng giết người để bịt miệng. Ba tên thái giám dĩ nhiên là không sống được. Còn chúng ta mười bảy anh em chắc cũng bị chặt làm 34 khúc.

Hai tên Trương, Triệu nghe nói phát run lên.

Trương Khang Niên giơ tay mặt lên ra hiệu phóng chưởng.

Vi Tiểu Bảo nhìn Triệu Tề Hiền để dò xem ý kiến của hắn thế nào thì hắn gật đầu rồi hỏi:

- Còn bốn tám ngàn phiếu trong mình chúng thì sao?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Món tiền sáu ngàn lạng bạc đó các vị đại ca chia nhau mà lấy. Tiểu đệ đã sợ bỏ vía, chỉ cầu vụ này đừng liên can gì đến mình là hay rồi. Còn tiền bạc thì không lấy đâu.

Hai tên Trương, Triệu nghe nói có sáu ngàn lạng bạc chia nhau tính ra mỗi người được bốn trăm lạng chúng không ngần ngại gì nữa, quay vào trong nhà kêu ba tên đồng bọn thân tín ghé tai dặn nhỏ mấy câu. Ba tên kia gật đầu dất ba tên thái giám đứng dậy nói:

- Các vị đã là người châu chực bên mình Thái hậu, vậy các vị về đi.

Ba tên thái giám mừng rỡ như được lệnh ân xá, chạy ra ngoài nhà. Ba tên thị vệ cũng đi theo.

Bỗng nghe bên ngoài rú lên mấy tiếng thê thảm "ối ối ối".

Một tên thị vệ la hoảng:

- Có thích khách! Có thích khách!

Một tên khác kêu:

- Trời ơi! Thích khách giết chết bốn vị thái giám rồi!

Ba tên thị vệ chạy vào phòng nhìn Vi Tiểu Bảo nói:

- Quế công công! Bên ngoài thích khách lại xuất hiện, giết chết bốn vị công công!

Vi Tiểu Bảo thở dài hỏi:

- Đáng tiếc ôi đáng tiếc! Thích khách trốn rồi ư? Có đuổi kịp được không?

Một tên thị vệ đáp:

- Thích khách đã bị bọn ty chức đập chết rồi.

Vi Tiểu Bảo khen:

- Hay lắm! Hay lắm! Các vị đã là anh dũng lại tận tâm với chức vụ. Thật là đáng quý! Bốn vị công công bị thích khách đánh chết các vị nắm rõ cho thị vệ tổng quản lão gia biết.

Bọn thị vệ mỉm cười đồng thanh đáp:

- Dạ dạ!

Vi Tiểu Bảo không nhìn được nữa bật lên tràng cười ha hả. Bọn thị vệ cũng cười theo:

Vi Tiểu Bảo nói:

- Chúng vị đại ca! Kính mừng các vị đại ca phát tài. Chúng ta về thôi.

Vi Tiểu Bảo từ biệt mọi người lật đật về phòng. Gã vừa tới cửa, bất thành linh trong bụi hoa có người lạnh lùng lên tiếng:

- Tiểu Quế Tử! Người vẫn bình yên chứ...?

Vi Tiểu Bảo nghe rõ thanh âm Thái hậu thì chẳng còn hồn vía nào nữa, vội xoay mình chạy trốn. Gã mới chạy được năm, sáu bước, bỗng cảm thấy một bàn tay đặt lên vai bên trái gã, lập tức toàn thân gã nhũn ra, tưởng chừng một phiến đá nặng mấy trăm cân đè lên người. Gã không thể cất bước được nữa.

Vi Tiểu Bảo cúi xuống thò tay rút lưỡi dao truy thủ, nhưng ngón tay vừa đụng vào chuôi dao thì cánh tay mặt bị trúng chưởng. Gã không nhìn được "ối" lên một tiếng.

Thái hậu khẽ bảo gã:

- Tiểu Quế Tử! Mi còn nhỏ tuổi mà thủ đoạn cực kỳ lợi hại! Mi đã giết bốn tên thái giám của ta một cách êm ru, còn phao tang gieo vạ. Chà chà! Mi dám đặt điều hãm hại cả ta nữa.

Vi Tiểu Bảo la thầm:

- Tên khốn kiếp Vi Tiểu Bảo! Con bà mi! Đêm nay mà mi còn thoát chết thì không phải là họ Vi nữa!

Trong lòng cực kỳ xao xuyến, gã yên trí Thái hậu căm hận mình thấu xương, có năn nỉ đến mấy cũng bằng vô dụng. Gã định bụng gác bỏ sống chết ra ngoài, không nghĩ gì đến nữa, chỉ tìm lời bướng bỉnh hăm dọa Thái hậu để kéo dài thời gian rồi sẽ tìm kế thoát thân.

Quyết định chủ ý rồi. Vi Tiểu Bảo lạnh lùng đáp:

- Tàu Thái hậu! Bây giờ Thái hậu có giết nô tài thì cũng chậm mất rồi! Đáng tiếc ôi đáng tiếc!

Thái hậu cất tiếng the thé hỏi:

- Điều chi đáng tiếc?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Thái hậu định giết nô tài là cốt để bụng kín miệng bình, vĩnh viễn không sợ tiết lộ bí mật. Đáng tiếc bây giờ Thái hậu mới hạ thủ thành ra hơi chậm. Bọn thị vệ vừa nói với nhau những chuyện gì, chắc... chắc Thái hậu... nghe rõ cả rồi.

Thái hậu cất giọng âm trầm hỏi:

- Mi bảo ta phái bốn tên thái giám vô dụng đó đi cầu kết với bọn thích khách và dẫn chú vào cung, nhưng hành động đó có mục đích gì?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Nô tài hiểu thế nào được mục đích của Thái hậu? Hoặc giả chỉ có đức Hoàng thượng biết được mà thôi.

Trong mười phần, gã chắc chín phần là mình không thoát chết, nên chẳng sợ hãi gì nữa, mới thốt lời chống đối vừa bướng bỉnh vừa có ý hăm dọa.

Thái hậu giận đến uất người, bụng bảo dạ:

- Bây giờ ta chỉ nhả kinh lực ra là lập tức gã toi mạng, nhưng làm thế há chẳng là phước đức cho tên tiểu tặc này ư?

Thái hậu còn đang ngẫm nghĩ lại nghe Vi Tiểu Bảo nói tiếp:

- Thái hậu mà xô kinh lực ở bàn tay ra giết chết Tiểu Quế Tử thì chỉ sáng sớm mai là bao nhiêu người trong cung đều hiểu rõ hết. Đây là những câu vấn đáp sẽ được nêu ra:

- Tiểu Quế Tử chết trong trường hợp nào? Dĩ nhiên là Thái hậu giết.

- Tại sao Thái hậu lại giết gã? Vì gã đã phanh phui những điều bí mật của Thái hậu.

- Những điều bí mật gì? Vấn đề này khá dài. Xin Thái hậu vào trong nhà để nô tài trình bày cho Thái hậu nghe.

Thái hậu bụng bảo dạ:

- Gã tiểu tặc này nói vậy cũng không phải hoàn toàn vô lý.

Bà tức quá, bàn tay đặt trên vai Vi Tiểu Bảo run lên không ngớt. Bà hít một hơi chân khí rồi hỏi:

- Bất quá chỉ có mười mấy tên thị vệ hiệu nội vụ. Ta giết mi rồi lập tức hạ lệnh cho Thuy Đống bắt mười mấy tên đó đem xử tử thì còn lo gì nữa?

Vi Tiểu Bảo nổi lên tràng cười hô hố. Thái hậu giận xám mặt lại nói:

- Mi chết đến gáy rồi mà còn cười được ư?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Thái hậu muốn sai Thuy Đống giết người ư? Hửn... ha ha...

Thái hậu hỏi:

- Hửn làm sao?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hửn đã bị nô tài...

Gã định nói: Hửn bị nô tài chém chết rồi, chợt động tâm linh liền bật lên mấy tiếng cười ha hả.

Thái hậu hỏi ngay:

- Hửn bị người làm gì?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hửn bị nô tài thuyết phục, không nghe lời Thái hậu nữa.

Thái hậu cười khẩy nói:

- Một tên tiểu quỷ như mi có tài năng gì mà thuyết phục được một vị phó tổng quản để hửn không tuân lệnh ta?

Vi Tiểu Bảo hững hờ đáp:

- Nô tài là một tên tiểu thái giám dĩ nhiên chẳng làm gì được, nhưng Thuy phó tổng quản sợ một nhân vật khác.

Thái hậu cất tiếng run run hỏi:

- Hửn sợ... Hoàng thượng phải không?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Bọn nô tài thì dĩ nhiên phải sợ Hoàng thượng, tưởng không nên trách hần.

Thái hậu hỏi:

- Mi đã nói những chuyện gì với Thuy Đồng?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Chuyện gì cũng nói hết.

Thái hậu hăm hăm nhắc lại: Chuyện gì cũng nói hết?

Bà trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Hiện giờ hần... ở đâu?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Hần đi xa rồi, xa lắc xa lơ, không bao giờ trở lại nữa. Thái hậu! Thái hậu muốn gặp hần không phải chuyện dễ dàng.

Thái hậu càng kinh hãi hơn hỏi:

- Có phải mi muốn nói hần ra khỏi Hoàng cung rồi?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Đúng thế! Hần bảo đã sợ Hoàng thượng, lại sợ Thái hậu thành ra bị chết chệt ở giữa hai người, e rằng có ngày phải hoạ sát thân, nên phải cao chạy xa bay cho sớm.

Thái hậu chữa lại:

- Xa chạy cao bay.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Đúng rồi! Sao Thái hậu cũng biết? Có phải Thái hậu nghe hần nói là xa chạy cao bay rồi hay không?

Thái hậuặng hắng một tiếng rồi hỏi:

- Đến làm quan mà hần cũng không thiết nữa ư? Hần trốn đi đâu?

Vì Tiểu Bảo ngập ngừng đáp:

- Hần... hần đến.

Chợt động tâm cơ, gã nói tiếp:

- Hần bảo đến cái gì... Đài Sơn... dường như Lục Đài, Thất Đài, Bát Đài Sơn gì đó.

Thái hậu hỏi ngay:

- Có phải Ngũ Đài Sơn không?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Đúng, đúng! Đúng Ngũ Đài Sơn rồi. Cái gì Thái hậu cũng biết hết.

Thái hậu hỏi:

- Hắn còn nói gì nữa?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Hắn không nói gì nữa, mà chỉ bảo... nô tài uỷ thác cho hắn việc gì thì bất luận thế nào hắn cũng phải làm đến nơi. Hắn còn tuyên lời trọng thệ những gì... ngàn đao phanh thây, tuyệt đường tử tôn...

Thái hậu hỏi:

- Người uỷ thác cho hắn làm việc gì?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Kể ra cũng không có chuyện gì. Thuy phó tổng quản đã nói là làm quan hay chẳng làm quan cũng không sao. Có điều lúc ra đi không kiếm được tiền hành phí, phải lo một năm hay dăm bảy năm tháng mới đủ. Nô tài liền tặng cho y hai vạn lạng bạc.

Thái hậu hỏi:

- Người phát tài lắm nhỉ? Lấy đâu ra được nhiều tiền thế?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Cái đó cũng của người ta cho. Nào Khang thân vương tặng, nào Sách Ngạch Đồ đại nhân thưởng. Trong Thượng Thiện giám cũng có người đưa một ít.

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tình Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp

- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com

- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.

- Tranh ảnh phim kiếm hiệp

- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới
- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...
- Sách dạy tự luyện võ công.
-

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>